

sagdt hela sin tid och sina omsorger i en viss verksamhet, icke utan största ekonomiska olägenhet kan slå in på en alldeles ny lefnadsbana eller så att säga »börja på nytt».

På grund af det nu anförda får jag vördsamt hemställa:

att Riksdagen i en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, vare sig genom regementsintendentsbefattningens tillsättande på förordnande intill nuvarande innehafvares af regementsskrifvarebeställning afgång, eller ock på annat sätt, som lämpligt kan finnas, hålla sistnämnde tjänstemän skadeslösa för den ekonomiska förlust, hvartill de skulle blifva dömda i fall ofvan anförda nådiga skrifvelse af den 21 Maj 1875 ovilkorligen kommer att tillämpas.

Stockholm den 26 Januari 1877.

C. F. Toll.

N:o 43.

Af Herr P. Engman: Om ändring af 16 § i Bevillningsförordningen.

Under sistlidet års riksdag väckte jag en motion, N:o 20, angående ändringar uti 16 § Bevillningsstadgan angående dels förhöjning uti beskattningen på utländska handlande som resa omkring i riket och drifva handel, dels om förhöjdt ansvar för dylika utländska handlexpediter som icke kunna visa sig hafva stadgad bevillningsavgift erlagt. Uti öfver denna min motion afgifvet betänkande förklarade förlidet års Bevillnings-Utskott det jag skulle hafva misstagit mig, då jag förmenat att bevillningsförordningen icke innehölle föreskrift huru utländska handlande och

handelsexpediter skola beskattas, derest de efter förloppet af ett år fortfarande resa omkring här i landet och utbjuda eller sluta handel om utländska varor. Om också bevillningsförordningen i 16 § innehåller föreskrift om beskattningssättet, så ligger likväl i öppen dag att kontrollen öfver dessa utländingars beskattning är nästan ingen, ty om de inkomma till riket, till exempel i Göteborg eller Malmö eller någon annan sjöstad, och der anmäla sig att de der hos närmaste kronouppbördsman aflenna skriftlig uppgift om huru länge de ämna qvarstanna, samt dervid erlægga etthundra kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel, men sedan detta väl är skedt, hvad hindrar dylika utländingar att qvarstanna i riket icke allenast de tre månader, hvarföre de erlagt skatt, utan antagligen lika många år derefter, utan att erlægga ens ett öre i skatt för sin handel, och detta af det enkla skäl, att de icke äro någonstädes i riket hvarken mantals- eller kyrkskrifna. Ett bevis för sanningen häraf må jag endast åberopa, en händelse som passerade i Göteborg förlidet års vinter, der det upptäcktes att en hel mängd utländska handlande icke alls voro för sin handelsrörelse beskattade hvarken derstädes eller på någon annan ort i riket. Att dylikt icke längre bör få passera oanmärkt och ovilkorligen tarfvar rättelse, hoppas jag ej skall med något rimligt skäl kunna vederläggas; om dessutom toges i betraktande 17 § af nu gällande bevillningsstadga af den 18 Augusti 1876, så finner man deraf, att kontrollen för utländingar, som gifva konserter och dramatiska eller andra framställningar, sker på helt annat och bättre sätt, än utländska handlande, som under årtal handla icke allenast med utländska, utan ock med alla möjliga inhemska kranvaror, hvarföre hvarje ordentligen inom riket bosatt svensk man måste betala dryga skatter så väl till kronan som kommunen, under det hundratal att ej säga tusentals olika utländingar få öfersvämma landet med sitt kran, utan att därför erlægga skatt hvarken till staten eller kommunen, då de icke tillhöra hvarken det ena eller andra. Om jag således ock måste medgifva, att skattebeloppet i och för sig är tillräckligt, derest detsamma ordentligt erlägges, så måste jag å andra sidan ovedersägligen vidhålla, att kontrollen öfver utländska handelsresandes beskattning, som en gång i riket inkommit och för en eller annan månad erlagt skatt, icke är på långt när hvad den borde vara; jag vågar därför vördsamt påyrka och föreslå:

att Riksdagen, med ändring af 16 § bevillningsstadgan, beslutar, att utländing, som reser omkring i riket och utbjuder in- eller utländska varor, skall därför

erlägga stadgad bevillningsafgift samt vara skyldig, innan dylik rörelse får utöfvas, förete behörigt bevis derom, i stad hos uppbördsman och å landet hos kronofogden i det fögderi, der handelsrörelsen vill utöfvas, vid äfventyr att förbrytelse häremot straffas med nu stadgade 500 kronors böter, och att de medförda varorna må vara beslag underkastade och dömas förbrutne till lika fördelning emellan åklagaren och den kommuns fattige, der förbrytelsen skett.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 19 Januari 1877.

P. Engman.

N:o 44.

Af Herr P. Engman: Om ändring af 75 § i Bevillningsförordningen.

Vid 1871 års riksdag föreslog jag uti då afgifven motion, N:o 105, nedsättning af den uti 75 § bevillningsförordningen bestämda så kallade bevillningsprocenten. Samma Riksdags Bevillnings-Utskott jemte Riksdag beslutade ock en nedsättning af 10,765 kronor 39 öre årligen, som jag sedan dess med tillfredsställelse sett besparade för statsverket, uppgående för åren 1872—1877 till 64,592 kronor. Bevillningssumman för hela riket uppgick 1871 till 2,825,818 kronor, men sedan dess har bevill-